

Iz Poljšakove republike.

V zadnji številki smo poročali, da nam ni bilo mogoče, obelodaniti zaključka pregledovalne komisije.

Pregleda so se udeležili poleg običajnih pet mariborskih zdravnikov še ti le: dr. Papež, zdravnik v Logatcu; dr. Tajnšek od Sv. Pavla pri Preboldu; dr. Harpf iz Slovenjgradca in priznani kirurg v Mariboru g. dr. A. Korenčan. Prisostvovali so še predsednik oblasnega odbora g. dr. Jos. Leskovar in odbornik za zdravstvo g. dr. A. Veble. Komisija je poslovala od 9. ure predpoldne do 2. ure popoldne. Zasllišani so bili bolniki, ki se zdravijo v baraki mariborske bolnice in 12 že pred mesci in leti od Poljšaka ozdravljenih.

Nepriustranski člani komisije, ki gledajo z lastnimi očmi in so slišali izpovedi bolnikov, priznavajo gosp. Poljšaku pri vseh boleznih, katerih se je lotil, popoln uspeh. Proti so in bodo zdravniki, kojim je bilo doslej dolgoletno — a brezuspešno zdravljenje rakov in vseh vrst neozdravljivih kožnih bolezni vsakdanji — kruh! Za peščico teh zdravnikov se ne bo nikdo zmenil, najmanj pa priprosti slovenski narod, ki je z dušo in telesom odločno za Poljšaka.

Tudi zadnjič ni podala komisija nobene službene izjave za časopisje. Gospodje so sklenili, da bodo napisali zdravniški člani komisije svoj za ali proti Poljšakovemu zdravljenju v četrtek, dne 13. septembra. Teh izjav naš list v prihodnji številki zopet ne bo mogel prinesiti, ker bodo izdane še le v četrtek, ko se »Slovenski Gospodar« že razpošilja na posamezne naročnike.

Vsakemu za dobro stvar vnetemu je jasno to-le: Ako bi si g. Poljšak ne bil že koj prvotno svest zmage, bi se ne bil upal podvreči tako strogi komisiji, kakor je to resnično storil.

Ako bi bila Poljšakova sredstva za nič, zdravljenje brezuspešno ali celo

zdravju škodljivo, bi bili Poljšakovi strupeni nasprotniki ga že davno pregnali iz Maribora in ga pustili — vtakniti pod ključ kot goljufivega mazača. Ravno radi tega, ker je Poljšakovo zdravljenje popolnoma zmagoslavna istina, ga napadajo in blatio po neresnem časopisju oni, ki bodo po upeljavi Poljšakovih zdravilnih sredstev ob precejšen zaslužek!

Glede Amerike je sklenil Poljšak že pogodbo in bo zapustil Evropo ob koncu leta 1928. Do tega časa bode ozdravil vse tukaj pri nas mu zaupane slučaje. Na svoje novo mesto v Ameriko bo došel v zimskem času, ki je najbolj ugoden in prikladen za zdravljenje raka.

S Poljšakom bo izgubil Maribor, Slovenija in cela naša država neizmerno veliko. Sredstva zoper te grozne rakove in kožne bolezni, katere je iznašel Slovenec domačin, bomo morali po krivdi nekaterih nevošljivih zdravnikov naročiti za drag denar iz daljne Amerike!

Upamo, da bo naše dobro slovensko ljudstvo po Poljšakovem odhodu tolikanj pametno in zavedno, da ne bo polnilo žepov onim zdravnikom, ki so zagrenili Poljšaku s šikanami bivanje in delovanje med domačini!

Kaj predbacivajo g. Poljšaku?

Pred vsem mu očitajo v nemško pisani »Marburger Zeitung«, da se vsled njegovega mazila umrle tri osebe. V resnici izgleda zadeva z obdolžitvijo smrtne krivde tako-le:

Gospa Reiser iz Slavonije je bila radi obolenja na raku v maternici že pri vseh zdravnikih in profesorjih v naši in izven naše države. Od vseh je bila zapisana smrti. Ko je njen mož zvedel za Poljšaka iz časopisja, je hotel izpolniti smrtno bolni ženi zadnjo željo in jo je prepeljal v mariborsko barako in nato se je takoj

odpeljal domov. Pred odhodom je založil za ženin pogreb pri podružnici Kreditne banke 6000 Din. Mož je bil torej uverjen, da njegovi ženi tudi g. Poljšak ne more pomagati, ker je že prepozno in ima seve skrajno slabo srce. Iz Poljšakove republike so brzojavili Reiserju, naj pride po ženo, ker ji ni mogoče pomagati radi srčne oslabelosti. Predno je prejel mož iz Maribora v slavonsko vas brzojavko, je žena že umrla. Reiser se je pripeljal v Maribor, pokopal ženo in dal na časopisni napad v »Marburgerico« izjavo s svojim podpisom, da njegova žena ni umrla po Poljšakovi krivdi ali na zastrupljenju z njegovo mažo, ampak radi srčne oslabelosti in ker je bil rak že preveč globoko razpreden v notranjosti telesa.

V Poljšakovo republiko so spravili po dolgih prošnjah Minko Govekar iz Ljubljane. Revo je zadela pred leti po levi strani kap in je bila leva telesna polovica čisto hroma. Razven tega jej je pojedel rak en del prsi, in druga stran prsi je bila močno napadena. Povrh tega jo je večkrat z vsilo napadala božjast. Radi božjasti so ji morali ograditi postelj in jo stražiti, da je ni vrglo ob napadih na tla. Cele noči ni dala miru, vznemirjala druge bolnike, ki so prosili Poljšaka za božjo voljo, naj jo spravi — kam drugam. Po Govekarjevo so prišli njeni sorodniki in jo odpeljali kot neozdravljivo nazaj v Ljubljano. V Ljubljani jo je po tednih za tem zadela ponovno, a tokrat smrtno kap in jo rešila groznega trpljenja! Poljšakovi nasprotniki trdijo, češ: Poljšakovo zdravlilo je krivo, da je umrla na kapi!

Pri Poljšaku je iskal pomoči primarij zagrebške zakladne bolnice g. dr. Zec. Imel je brezupno napadena od raka usta in jezik. Iz obupa je že več nego eno leto popil na dan 5 litrov vina in 2 litra najmočnejšega žganja. Po uporabi Poljšakovega mazila se je počutil boljšega, bolečine so izginile, a kljub temu, da se je

mur, ki mu je nastavljal odprte roke, postavil po koncu in ga tudi potrkal.

Tako se je zgodilo tudi danes. Nanika je zapazila svojega tihega spremljevalca, ko je Šef ravno izrekel svojo zarotitev. Hotela je odvesti svojega ljubljence, a nesreča z voditeljem skakačev se je že zgodila; ujela je rogatca v trenutku, ko je dobil krepek udarec po hrbtu. Hitro je zbežala z njim domu, saj jo je bilo tako sram, da se je moralo pripetiti to ravno njej.

Nekateri poredneži so se smejali, večina navzočih pa je le ostala prepričana, da je bil sam peklenšček.

Koloman Šef je uvidel, da bi lahko trpela cela stvar vsled tega dogodka, zato se postavi ob križ in pravi s povzdignjenim glasom:

»Videli ste črno pošast, nekateri mogoče mislijo, da je to res nekaj naravnega, a hudi duh skuša na vse načine zmotiti ljudi v svojem prepričanju; kdor tega ne verjame, je že obseden in zapisan večni temoti, zatorej spokorite se in delajte na to, da se sezida čimpreje tukaj veličastna cerkev. Veliko darov ste prinesli danes, vidi se vaša požrtvovalnost, a dosti še manjka. Glejte, še sinoči se mi je prikazal Bog Oče s svojim Sinom in Devico Marijo, okoli njih je bila

truma angelcev, ki so peli slavo Vsemogočnemu. In nastopili so apostoli pred nebeškim sedežem in Kristus je spregovoril z močnim glasom: Bliža se sodni dan, delajte pokoro, drugače pridejo nesreče, zato se rešite in zidajte cerkev.«

Ljudje so stali kakor zamaknjeni ter poslušali te besede, preletavala jih je groza in kakor na en glas so vzkliknili vsi:

»Zidajmo cerkev, tako je volja božja, drugače pride vesoljni potop.«

Zopet se dvigne Šef in začne razlagati, da se mora vložiti na sekovskega škofa prošnja za dovoljenje zidanja cerkve, kar se bo tem lažje doseglo, ako se naštejejo vsi čudeži, ki so se že zgodili.

»Vidite, naša stvar ni napačna, mi nismo krivoverci in ne luteranci, glejte, celo naš spoštovani gospod župnik in trški sodnik sta navzoča, tudi naš mladi gospod graščak, kakor sem zvedel, temu ne bo nasprotoval; bil sem tudi drugod po graščinah, povsod so mi obljubili pomoč. Zato ne obupajmo, ne dajmo se zapeljati od skušnjav, kdor je tedaj za to, da se spiše prošnja, naj se zglesi.«

Mahoma so vsi vzkliknili: »Cerkev se mora

„Smeš in jok — naših otrok“!

Berite knjigo „Iz otroških ust“ I. del Din 8-50, II. del Din 16- — Kupite jo v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru

odrekel deloma alkoholu, ni mogel nič jesti. Vrhu tega so ga še upokojili, kar ga je silno potrla. Radi pomanjkanja denarnih sredstev je moral zapustiti Maribor in se preseliti v Zagreb, kjer je umrl. Poljšakovi nasprotniki so objavili v »Marburger Zeitung«, g. dr. Zec je tretja Poljšakova smrtna žrtev.

Koliko je resnice na zgoraj omenjenih obdolžitvah, lahko vidi vsak trezen in zdrav človek!

Moramo tudi pripomniti, da je vložil g. Poljšak tožbo zoper klevete »Marburgerice« in bodo imeli gospodje iz nasprotnega tabora priliko dokazati pred sodnijo, kako in zakaj so umrli ti slučaji.

Poljšak ni Kristus in čisto nemoogočega tudi od njega ne smemo zahtevati.

Ko bi le gospodje nasprotni zdravniki pogledali pred lastni prag in bi videli tamkaj bogzna koliko mrličev — ki so umrli prezgodaj tudi po njihovi krivdi!

Konečno se tudi govoriči, da vsebuje Poljšakovo mazilo preveč svinca in je radi tega škodljivo. To trditev je pred zadnjo komisijo odločno pobil ter zavrnil g. dr. Harpf iz Slov. Gradca, ki je bil dolgo let uslužben kot zdravnik pri svinčenem rudniku v Mežici. Trditev glede zastrupljenja s svincem je po mnenju vseh resnih tozadevnih strokovnjakov smešna in jo raznašajo Poljšakovi nasprotniki iz hudobije.

Slovenski krožek na Dunaju.

Prošnja rodoljubom v domovini.

Kako neobhodno potrebno je bilo naše društvo v tem svetovnem mestu, dokazujejo izredno veseli uspehi. Nad 200 rednih članov šteje že ta »Slovenski krožek«, pa večina niso

jugoslovanski državljani. — Vsako nedeljo od 6. ure zvečer dalje so redni sestanki.

V dvoranici znane restavracije »Raimundhof« poleg gledališča enakega imena se zbiramo. Tu sem dohajajo v velikem številu slovenski rojaki iz vseh okrajev tega velikega mesta, da se morejo v lepi slovenski družbi povesečiti, pogovoriti, da čujejo predavanja in domoljubne govore, da si izposojajo knjige iz društvene knjižnice itd. itd. Posledice teh sestankov so neprecenljive vrednosti za povzdigo slovenskega duha in rodoljubja med dunajskimi Slovenci, ki se čutijo čedalje tesnejša bratska družba sredi tujega valovja.

V oktobru bo še le eno leto, odkar obstoji naše društvo, ali takoj se je pokazalo, da bo to najživahnejše naše društvo, ki nekaj zaleže, kamor se nagne, kjerkoli more sodelovati. — Naše društvo ima edini naš pevski zbor, ki je sodeloval že ob raznih prilikah, ob patrijotskih prireditvah in slavnostnih prilikah, a v juniju je priredil obširno akademijo v veliki dvorani češkega Narodnega doma: »pri Pošti«.

Po bolj mrtvem letnem času se že bliža jesen in tu nas čaka novo in ogromno delo: izpopolnitev naših vrst, tako da bo v naši sredi vsakdo, ki je — še Slovenec! Kdor se šteje za Slovenca na Dunaju, ta mora v »Slov. krožek«, ta mora s svojo osebnostjo, s svojo sposobnostjo in končno z denarnimi prispevki pripomoči, da naše edino slovensko društvo v najpopolnejši meri doseže svoje prelepe namene. — K temu nam mora pripomoči v domovini vsakdo, ki ima kakorkoli stike ali vpliv na kakega rojaka na Dunaju ali bližini. Pišite mu, recite mu, vprašajte ga, ali je že naš član, zakaj se doslej še ni prijavil, navdušite ga, da se takoj oglasi!

Posebno slovenski akademiki morajo biti naši člani, morajo sodelovati v pevskem zboru, dramatskem odseku, na sestankih predavati, go-

voriti in se tako pripravljati za narodovega delavca po dovršenih študijah. — Prosimo rojake v domovini za strogo kontrolo, ali so vsi akademiki v našem društvu. Doslej jih le preveč postopa po Dunaju, ne da jih poznamo, ne da nam pomagajo, ne da se oni sami tu urijo za javnega delavca domovine. Kdor akademikov ne čuti potrebe, da nam v takem delu na Dunaju pomaga, ne zasluži poznejše nikakega vidnega mesta v naši domovini!

Predsednik.

Novo zalogo rožnih vencev

z zelo nizkimi cenami in v izredno lepi izdelavi je otvorila

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU

predvsem za čas birmovanja in božjih potov.

Cene so:

Leseni rožniveci v raznih izdelavah D 7.—

Stekleni, Din 3.— do 7.—

Alabaster po Din 10.—

Slonokoščeni (posnemek) po Din 12.—

Slonokoščeni (pravi) od Din 18.— do Din 47.—

Kovinasti (alpaca) v šatuljah, v obliki obeaka po Din 12.— do Din 20.—

Kdor more, naj si ogleda zalogo in izbere primerno v prodajalni na Koroški cesti 5 ali Aleksandrovi cesti 6. Naročite tudi lahko po pošti!

Novozgrajena hiša z več lepimi sobami, večjo mizarско delavnico in mizarским orodjem se vsled smrti lastnika po nizki ceni proda. Pri hiši se nahaja tudi sadni vrt. Hiša se nahaja v bližini Rimskih toplic ob okrajni cesti Rimske Toplice—Laško. Takoj plačati je samo polovico kupne svote, drugo lahko ostane vknjiženo. Več se izve pri Francu Gabrčak, Sv. Marjeta pri Rimskih toplicah. 1080

Išče se majer s tremi delavskimi močmi. Naslov v upravi lista. 1078

zidati, škofu se mora to sporočiti in če on ne dovoli, ohrnemo se do papežak!

Koloman Šef je bil s tem prav zadovoljen in tudi nastop s kozlom je bil kmalu pozabljen. Glavna stvar je, da so ljudje navdušeni za zidanje nove cerkve, za daljne čudeže se bo že skrbelo.

Ko je ljudem še naznanil, da se zopet snidejo prihodnjo mlado soboto, so se začeli zborovalci polagoma razhajati. Živahno so razpravljali o tem, kar so videli in slišali in marsikateri je sklenil, da pristopi tudi k tej verski družbi ter hoče prispevati k zidanju cerkve.

Župnik Morenus, trški sodnik ter Nürnbergger s svojo hčerjo so odšli med prvimi proti Šent Lenartu. Vsak je imel svoje misli. Župnik je skoraj obžaloval, da se je udeležil tega shoda, zdelo se mu je vendar, da se stvar le pretirava. Zadeva čudežev le ni natančno pojasnjena, kakor je videti, učinkuje pri tem v veliki meri domišljija.

A kaj more storiti proti ljudem, ki so vsi prepričani ter prepojeni tega duha; vedno je pač tako, da vleče zunanji sijaj in kdor zna porabiti to priliko za svojo korist, je mož dneva, njemu se vse klanja, njemu se vse verjame, slepo drvi

za njim, in kdor ima mogoče pomisleke, je prisiljen, da gre tudi tisto pot. Le redki so slučaji, da ohranijo nekateri trezno razsodnost, ki uvidijo, da drvijo vsi za nečim, kar je le od danes do jutri. Njih svarilni glas se sicer ne posluša, vsled tega jih zaslepljenci celo črtijo kot razdiralce in marsikaj morajo pretrpeti, a stanovitnost najde vedno svoje zadoščenje.

Tako si je mislil Morenus je tudi tukaj, pridigoval bi gluhim ušesom, pustimo jih, mine čas, pride tudi treznost mišljenja in spoznanje, da so bili zapeljani.

Nürnberggerja in Agato je povabil trški sodnik k sebi, češ, sedaj po noči ne bosta hodila domu.

V trgu so se vsi poslovili in šli vsak na svoj dom.

A še nekdo je šel od današnjega sestanka za omenjenimi domu.

Bil je to Mihael Trenak. Prispel je po skrivnih potih proti Radehovi in došel ravno v trenutku, ko je imel Šef še svoj nagovor. Stisnil se je v kot, da ga ni opazil skoraj nikdo, najmanj pa župnik in spremljevalci iz Štraleka; pač pa je on videl vse in tudi slišal, ko je imenoval Šef župnikovo ime.

Dalje bo sledilo.

Socialno vprašanje

spoznavaj in pomagaj rešiti! Zato si kupi dr. Jerajevo knjigo: »Socialno vprašanje« za Din 28.— v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru

odrekel deloma alkoholu, ni mogel nič jesti. Vrhu tega so ga še upokojili, kar ga je silno potrla. Radi pomanjkanja denarnih sredstev je moral zapustiti Maribor in se preseliti v Zagreb, kjer je umrl. Poljšakovi nasprotniki so objavili v »Marburger Zeitung«, g. dr. Zec je tretja Poljšakova smrtna žrtev.

Koliko je resnice na zgoraj omenjenih obdolžitvah, lahko vidi vsak trezen in zdrav človek!

Moramo tudi pripomniti, da je vložil g. Poljšak tožbo zoper klevete »Marburgerice« in bodo imeli gospodje iz nasprotnega tabora priliko dokazati pred sodnijo, kako in zakaj so umrli ti slučajji.

Poljšak ni Kristus in čisto nemoogočega tudi od njega ne smemo zahtevati.

Ko bi le gospodje nasprotni zdravniki pogledali pred lastni prag in bi videli tamkaj bogzna koliko mrličev — ki so umrli prezgodaj tudi po njihovi krivdi!

Konečno se tudi govoriči, da vsebuje Poljšakovo mazilo preveč svinca in je radi tega škodljivo. To trditev je pred zadnjo komisijo odločno pobil ter zavrnil g. dr. Harpf iz Slov. Gradca, ki je bil dolgo let uslužben kot zdravnik pri svinčenem rudniku v Mežici. Trditev glede zastrupljenja s svincem je po mnenju vseh resnih tozadevnih strokovnjakov smešna in jo raznašajo Poljšakovi nasprotniki iz hudobije.

Slovenski krožek na Dunaju.

Prošnja rodoljubom v domovini.

Kako neobhodno potrebno je bilo naše društvo v tem svetovnem mestu, dokazujejo izredno veseli uspehi. Nad 200 rednih članov šteje že ta »Slovenski krožek«, pa večina niso

jugoslovanski državljani. — Vsako nedeljo od 6. ure zvečer dalje so redni sestanki.

V dvoranici znane restavracije »Raimundhof« poleg gledališča enakega imena se zbiramo. Tu sem dohajajo v velikem številu slovenski rojaki iz vseh okrajev tega velikega mesta, da se morejo v lepi slovenski družbi povesečiti, pogovoriti, da čujejo predavanja in domoljubne govore, da si izposojajo knjige iz društvene knjižnice itd. itd. Posledice teh sestankov so neprecenljive vrednosti za povzdigo slovenskega duha in rodoljubja med dunajskimi Slovenci, ki se čutijo čedalje tesnejša bratska družba sredi tujega valovja.

V oktobru bo še le eno leto, odkar obstoji naše društvo, ali takoj se je pokazalo, da bo to najživahnejše naše društvo, ki nekaj zaleže, kamor se nagne, kjerkoli more sodelovati. — Naše društvo ima edini naš pevski zbor, ki je sodeloval že ob raznih prilikah, ob patrijotskih prireditvah in slavnostnih prilikah, a v juniju je priredil obširno akademijo v veliki dvorani češkega Narodnega doma: »pri Pošti«.

Po bolj mrtvem letnem času se že bliža jesen in tu nas čaka novo in ogromno delo: izpopolnitev naših vrst, tako da bo v naši sredi vsakdo, ki je — še Slovenec! Kdor se šteje za Slovenca na Dunaju, ta mora v »Slov. krožek«, ta mora s svojo osebnostjo, s svojo sposobnostjo in končno z denarnimi prispevki pripomoči, da naše edino slovensko društvo v najpopolnejši meri doseže svoje prelepe namene. — K temu nam mora pripomoči v domovini vsakdo, ki ima kakorkoli stike ali vpliv na kakega rojaka na Dunaju ali bližini. Pišite mu, recite mu, vprašajte ga, ali je že naš član, zakaj se doslej še ni prijavil, navdušite ga, da se takoj oglasi!

Posebno slovenski akademiki morajo biti naši člani, morajo sodelovati v pevskem zboru, dramatskem odseku, na sestankih predavati, go-

voriti in se tako pripravljati za narodovega delavca po dovršenih študijah. — Prosimo rojake v domovini za strogo kontrolo, ali so vsi akademiki v našem društvu. Doslej jih le preveč postopa po Dunaju, ne da jih poznamo, ne da nam pomagajo, ne da se oni sami tu urijo za javnega delavca domovine. Kdor akademikov ne čuti potrebe, da nam v takem delu na Dunaju pomaga, ne zasluži poznejše nikakega vidnega mesta v naši domovini!

Predsednik.

Novo zalogo rožnih vencev

z zelo nizkimi cenami in v izredno lepi izdelavi je otvorila

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU

predvsem za čas birmovanja in božjih potov.

Cene so:

Leseni rožniveci v raznih izdelavah D 7.—

Stekleni, Din 3.— do 7.—

Alabaster po Din 10.—

Slonokoščeni (posnemek) po Din 12.—

Slonokoščeni (pravi) od Din 18.— do Din 47.—

Kovinasti (alpaca) v šatuljah, v obliki obeaka po Din 12.— do Din 20.—

Kdor more, naj si ogleda zalogo in izbere primerno v prodajalni na Koroški cesti 5 ali Aleksandrovi cesti 6. Naročite tudi lahko po pošti!

Novozgrajena hiša z več lepimi sobami, večjo mizarско delavnico in mizarским orodjem se vsled smrti lastnika po nizki ceni proda. Pri hiši se nahaja tudi sadni vrt. Hiša se nahaja v bližini Rimskih toplic ob okrajni cesti Rimske Toplice—Laško. Takoj plačati je samo polovico kupne svote, drugo lahko ostane vknjiženo. Več se izve pri Francu Gabrčak, Sv. Marjeta pri Rimskih toplicah. 1080

Išče se majer s tremi delavskimi močmi. Naslov v upravi lista. 1078

zidati, škofu se mora to sporočiti in če on ne dovoli, ohrnemo se do papežak!

Koloman Šef je bil s tem prav zadovoljen in tudi nastop s kozlom je bil kmalu pozabljen. Glavna stvar je, da so ljudje navdušeni za zidanje nove cerkve, za daljne čudeže se bo že skrbelo.

Ko je ljudem še naznanil, da se zopet snidejo prihodnjo mlado soboto, so se začeli zborovalci polagoma razhajati. Živahno so razpravljali o tem, kar so videli in slišali in marsikateri je sklenil, da pristopi tudi k tej verski družbi ter hoče prispevati k zidanju cerkve.

Župnik Morenus, trški sodnik ter Nürnbergger s svojo hčerjo so odšli med prvimi proti Šent Lenartu. Vsak je imel svoje misli. Župnik je skoraj obžaloval, da se je udeležil tega shoda, zdelo se mu je vendar, da se stvar le pretirava. Zadeva čudežev le ni natančno pojasnjena, kakor je videti, učinkuje pri tem v veliki meri domišljija.

A kaj more storiti proti ljudem, ki so vsi prepričani ter prepojeni tega duha; vedno je pač tako, da vleče zunanji sijaj in kdor zna porabiti to priliko za svojo korist, je mož dneva, njemu se vse klanja, njemu se vse verjame, slepo drvi

za njim, in kdor ima mogoče pomisleke, je prisiljen, da gre tudi tisto pot. Le redki so slučajji, da ohranijo nekateri trezno razsodnost, ki uvidijo, da drvijo vsi za nečim, kar je le od danes do jutri. Njih svarilni glas se sicer ne posluša, vsled tega jih zaslepljenci celo črtijo kot razdiralce in marsikaj morajo pretrpeti, a stanovitnost najde vedno svoje zadoščenje.

Tako si je mislil Morenus je tudi tukaj, pridigoval bi gluhim ušesom, pustimo jih, mine čas, pride tudi treznost mišljenja in spoznanje, da so bili zapeljani.

Nürnberggerja in Agato je povabil trški sodnik k sebi, češ, sedaj po noči ne bosta hodila domu.

V trgu so se vsi poslovili in šli vsak na svoj dom.

A še nekdo je šel od današnjega sestanka za omenjenimi domu.

Bil je to Mihael Trenak. Prispel je po skrivnih potih proti Radehovi in došel ravno v trenutku, ko je imel Šef še svoj nagovor. Stisnil se je v kot, da ga ni opazil skoraj nikdo, najmanj pa župnik in spremljevalci iz Štraleka; pač pa je on videl vse in tudi slišal, ko je imenoval Šef župnikovo ime.

Dalje bo sledilo.

Socialno vprašanje

spoznavaj in pomagaj rešiti! Zato si kupi dr. Jerajevo knjigo: »Socialno vprašanje« za Din 28.— v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru